

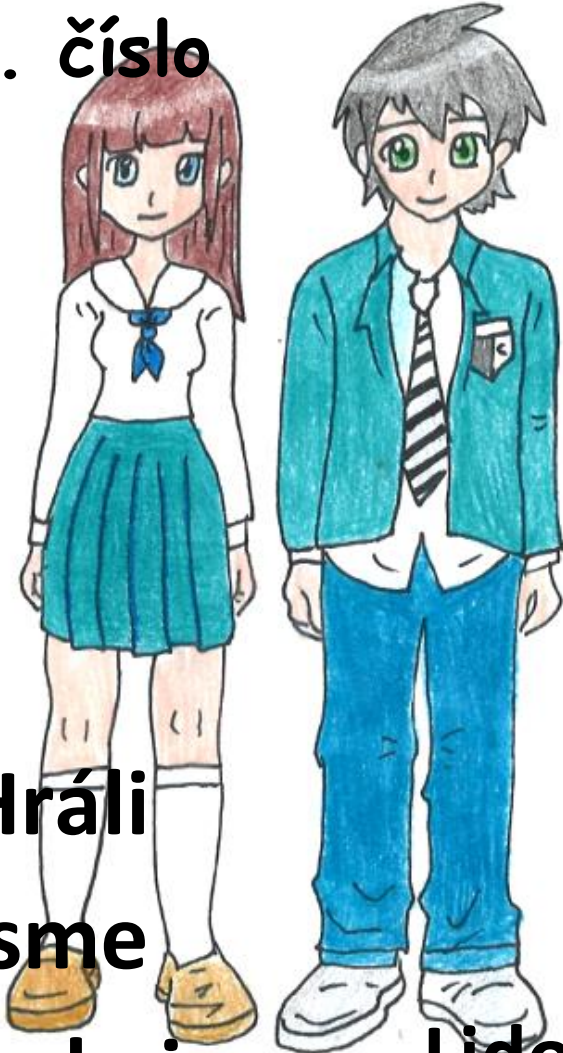
CHAOS TEEn@gerů

KVALITNÍ ŠKOLNÍ ČASOPIS
ABECEDA, O. S., 2012

Šk. rok 2019/20

1. číslo

SHOO
UNIFORMS

2!

Hráli
jsme
hokej v
Kanadě

Lidožravé
srny
útočí?

Svět
našich
babiček

Časopis vychází s podporou statutárního města Ostravy

Obsah:

Editorial	3
Zprávy o škole	4
Život ve škole	5
Žáci	8
Učitelé a zaměstnanci školy	14
Ze života	17
Za dveřmi školy	22
Doporučujeme si knížky	24
Věřte - nevěřte	26
Anglická příloha	29
Literární příloha	31

Eva Pavlíková (8.B)

Editorial (úvodní slovo redakce)

Čaute děcka,

máme tu pro vás další číslo časopisu CHAOS TEENAGERŮ, kde se dozvíte nové zajímavosti.

Například jak vidí život ve škole prvňáčci, anketa v 6. A, nebo si můžete přečíst příběhy ze života žáků. A to nejlepší! Stylové uniformy, jak na zimu, tak i na léto.

Doufáme, že se vám bude líbit zajímavý a inspirující obsah článků a že si užijete čtení.

Příjemné listování.

K . Turková a L . Štěrbová, 8. B

CHAOS TEENAGERŮ

Adresa redakce:

Základní škola a mateřská škola
Ostrava-Bělský Les, B. Dvorského 1,
příspěvková organizace
Bohumíra Dvorského 1049/1 700
30 Ostrava-Bělský Les

Redakční e-mail:

redakcechaos@seznam.cz

Vedoucí učitel:

Mgr. Jan Goj

Obrázky vznikly pod vedením
vyučujících ZŠ B. Dvorského

Rubriky:

Top zprávy o škole: J. Goj

Život ve škole: M. Brázdová, B.
Malečková

Žáci: V. Tkaczková, B. Světlíková

Ze života: redakce

Za dveřmi školy: S. Burianová, B.
Vítoslavská

Literární příloha: redakce

Ang. příloha: J. Stach

Komiks: žáci 6. A

Grafika: J. Goj, žáci PVP -
žurnalistika

Obr. titulní str.: N. Baková, 8. B

Naši žáci vyhráli soutěž Řemeslo má zlaté dno!

Tým sedmi žáků třídy 9. B zvítězil v tradiční soutěži Řemeslo má zlaté dno, která se konala ve středu 22. ledna v centru K-Trio. V konkurenci 18 škol získalo naše družstvo nejvyšší počet bodů za pochopení a provedení úkolů a za spolupráci celého týmu. "Soutěžilo se v dovednostech a znalostech na 18 stanovištích, na kterých si žáci mohli vyzkoušet různá řemesla, například kuchař, barman, ošetřovatel, obkladač, florista, aranžér, protetik či automechanik," upřesnila paní učitelka Soňa Vachtová, která naše žáky na soutěži doprovázela. **Red.**

Náš Chaos teenagerů je 4. nejlepší školní časopis v kraji

Náš časopis Chaos teenagerů opět bodoval v soutěži Školní časopis roku, kterou pořádá Asociace středoškolských klubů České republiky. V krajském kole, konaném na podzim v Třinci, získal ve své kategorii Žáci II. stupně 4. místo. Chaos, který vychází již 17 let, tvoří především žáci

navštěvující povinně volitelné předměty žurnalistika a mediální výchova, ale přispět svým článkem či obrázkem může kdokoli. Již brzy, pravděpodobně v únoru, se můžete těšit na další číslo časopisu. **Red.**

Naši modeláři uzavřeli sezónu titulem Absolutní mistr ČR!

Je to další skvělý úspěch a potvrzení prvotřídní úrovně našeho modelářského kroužku, který působí ve školní družině pod vedením pana vychovatele Martina Svobody. Žák 6. třídy Miloslav Holek obhájil loňský titul Absolutní mistr ČR papírových modelářů mladších žáků do 12 let. „Celkové prvenství získal díky ovládnutí kategorií letecká a kosmická technika, pásová technika a malá architektura," upřesnil Martin Svoboda. Druhým velmi úspěšným modelářem je Michal Petr ze 4. třídy, který v seriálu soutěží Liga papírových modelů 2019 obsadil v mladších žácích 4. místo. A ještě jeden úspěch našich papírových modelářů, na všech sedmi soutěžích s mezinárodní účastí skončil vždy na medailovém umístění model letadla Storch od Valentýny Votrubové z 5. třídy. Gratulujeme! **Red.**

Jak to vidí prvňáci

Rozhovor s 1. A

Dělal jsem rozhovor se čtyřmi žáky 1. A. S Emmičkou Chovancovou, Honzou Stejskalem, Štěpánem Šrubařem a Amálkou Pastrňákovou.

Těmto dětem se v naší škole velice líbí. Ale raději by zvolily školku, protože se tam nemusíš učit. Taky jsem se jich zeptal, jaká je jejich paní učitelka, a řekly mi, že je velice hodná. Po malé chvíli jsem se mladých prvňáků zeptal, jestli by chtěli něco změnit ve škole.

Emmička mi řekla, že by chtěla změnit třídu a Honza zase šatnu.

Nakonec jsem se jich zeptal, jestli mají dobré známky. Všichni odpověděli, že mají samé jedničky.

Rozhovor s 1. B

A další na řadě byla 1. B. S Liou Jelínkovou, Markem Dostálem, Terezkou Králičkovou, Matějem Koreczkim.

Těmto dětem se naše škola líbí stejně jako 1. A, ale radši by chtěly do školky. Protože říkaly, že ve školce se taky nemusíš učit. Říkaly mi, že paní učitelka je velice hodná a mají ji rádi. Tito prvňáci by nechtěli změnit nic oproti 1. A. Taky jsem se jich nakonec zeptal, jestli mají dobré známky. Zatím mají i oni samé jedničky.

Vojtěch Chovanec, 9. B

Chtěli byste školní uniformy?

Jak by podle nás měly vypadat naše školní uniformy

Určitě jste si všimli, že ve většině soukromých škol v Anglii nosí žáci školní uniformy. Přestože my soukromá škola (bohužel) nejsme, navrhly jsme, jak by naše školní uniformy mohly vypadat.

Jelikož nejsme pouze dívčí škola, nebo naopak chlapecká, musíme školní uniformy rozdělit do určitých kategorií. A to asi takhle – zvlášť dívčí letní, dívčí zimní a chlapecké.

Naše představa letní dívčí uniformy by vypadala nějak takhle:

Popis: Černé krátké tričko, na něm hořčicově žluté šaty s obyčejnými bílými teniskami, pro dívky, co nemají rády černou barvu, by byla možnost mít místo černého trička bílé tričko a dívky, co nemají rády žlutou barvu, by mohly nosit šaty vínově červené namísto žlutých.

A takhle zase dívčí zimní:

Popis: černá volánková sukně, co by dosahovala výšky kousek nad kolena, ve které by byl zastrčený bílý svetr. Aby dívkám nebyla zima, nosily by se pod sukní silonky.

Popis bot: černé s bílými detaily, byly by vyšší – kotníkové.

Takhle by vypadaly uniformy pro chlapce:

Popis: bílá košile, tmavě modré kalhoty a černé tenisky.

A nakonec školní batohy:

Dívčí:

Chlapecké:

Michaela Brázdová a Berenika Malečková, 7. B

ŽÁCI

Hráli jsme hokej v Kanadě

S naším týmem 9. třídy HC VÍTKOVICE RIDERA jsme se na přelomu května a června 2019 zúčastnili hokejového turnaje Super Challenge CCM v Blainville-Boisbriand nedaleko Montréalu v kanadské provincii Québec.

Montréal – krásné město na ostrově

Na cestu jsme vyrazili 28. května autobusem z Ostravy do Prahy a odtud přímým letem trvajícím téměř osm hodin do Montréalu. Z letiště do hotelu nás pak odvezl typický žlutý školní autobus. První den po příletu jsme měli k tomu, abychom si zvykli na časový posun (v Kanadě je o šest hodin méně než u nás doma) a seznámili se trochu s Montréallem. Do jeho centra jsme vyrazili metrem a potom se prošli po historické části města. Je to moc krásné město se spoustou zeleně ležící na ostrově obklopeném

dvěma řekami. Následující den už jsme trénovali, abychom si zvykli na jiné rozměry hřiště, protože kluziště v Kanadě jsou o dva až čtyři metry užší než v Evropě.

Velké překvapení z Vítkovic

Samotný turnaj probíhal od 31. května do 2. června a nastoupili jsme do něj v nejvyšší kategorii AAA Elite. V té se spolu s námi účastnilo celkem 13 týmů, ale všechny ostatní byly z Kanady a USA, my jediní jsme byli z Evropy. V základní skupině jsme nejprve odehráli čtyři utkání během prvních dvou dnů. Hned první zápas jsme sice prohráli 0:6, ale potom jsme remizovali 1:1 a dvakrát vyhráli (7:2 a 4:1) a po základní skupině jsme skončili na 5. místě, které

znamenal postup do čtvrtfinále. I to jsme dokázali vyhrát (2:0) a postupem do semifinále jsme překvapili všechny ostatní týmy. Naším semifinálovým soupeřem byl tým Super Challenge Montréal, pozdější celkový vítěz turnaje, na který už jsme ale bohužel nestačili. Nakonec jsme tedy obsadili celkové 3. místo a to je výsledek, který nikdo nečekal.

Lakros není pro slabé povahy

Za odměnu jsme měli možnost navštívit ještě před odletem domů Bell Centre, což je největší multifunkční hala v Kanadě s diváckou kapacitou přes 21 000 míst, kde hrají svá domácí utkání Montréal Canadiens, nejúspěšnější tým v historii NHL. Dokonce jsme mohli nahlédnout i do šatny domácích, kde ještě nedávno sedával český hokejista Tomáš Plekanec.

Dalším zážitkem pro nás byla návštěva utkání v lakrosu, který je v Kanadě velmi populární, ale protože u nás se moc nehraje, tak to byla zajímavá zkušenost. Překvapila nás hlavně tvrdost tohoto sportu, což ale není v Kanadě nic neobvyklého.

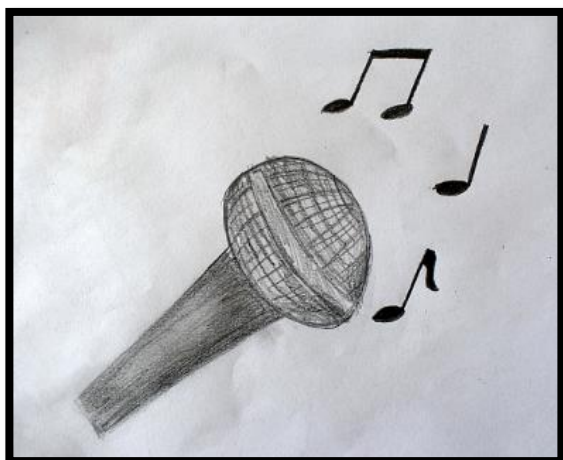
Poděkování za reprezentaci

Zpátky domů jsme se vrátili 4. června a moc nás potěšilo, že náš bronzový úspěch ocenila i paní starostka městského obvodu Ostrava-Vítkovice Radmila Vlčková. Ta celý náš tým přijala v pondělí 24. června u sebe na radnici a poděkovala nám za vzornou reprezentaci jména Vítkovice. Byla to pro nás pro všechny velká motivace a snad se do Kanady s hokejem ještě někdy vrátíme. Už dnes ale víme, že minimálně jeden z kanadských týmů, se kterým jsme na turnaji hráli, přijede možná ještě v tomto roce k nám do Ostravy. Tak se na ně těšíme.

Radim Handl a Jakub Smolka, 8. A

Moje hodiny zpěvu

Jaké to je učit se zpívat

Na svou hodinu zpěvu se většinou vždy těším. Zažijeme s paní učitelkou spoustu legrace a také se nějakým novým pěveckým technikám přiučím. Když dorazím na hodinu zpěvu tak se musím vydýchat, protože nikdy nepřijdu včas.

Technika brčko

Pokud už jsem vydýchaná, výuku začneme rozezpíváním. Na začátku je vždy brčko. Jedná se o speciální techniku, kdy rty pevně sevřou k sobě. Nadechnu se nosem a melodii tvořím pomalým

vyfukováním.

Je to podobné jako foukání do vody. Poté co se dostatečně rozezpíváme, přijde na řadu nácvik písní známých hudebních skladatelů, například Mozarta, Dvořáka, Janáčka.

Potlesk jako odměna

Někdy jsou písně složité a nácvik je náročný, ale mou odměnou za těžkou práci je potlesk posluchačů na školních předehrávkách.

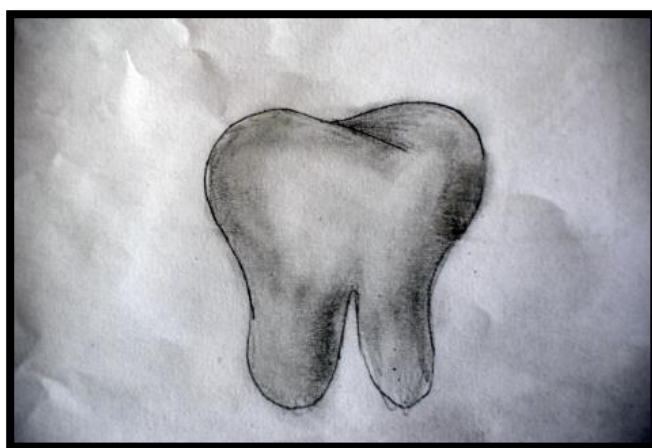
Barbora Světlíková, 7. B

Zub je venku

Rozhodl jsem se napsat o mém nejtupnějším dnu v 7. třídě.

Byl to další normální den v 7. třídě a mě hrozně bolel zub. Šel jsem do školy s dobrou náladou, protože jsem tušil, že mi dnes v noci ten zub vypadne. Sice mi ten den vypadl, ale jiným způsobem. Takže jsem přišel do školy a sedl jsem si do lavice. V prvních dvou hodinách se nic nestalo, ale o velké přestávce to nastalo.

Už to letí!

Po deseti minutách velké přestávky se to stalo. Naštval jsem kamaráda a on mi dal takovou facku, že mi ten zub vyletěl hned z pusy. Vůbec mě to nebolelo, místo toho jsem se začal smát, ale šel jsem k umyvadlu, abych si vypláchl pusu. Kamarád sice dostal poznámku, ale bylo mu to celkem jedno.

Vojta Chovanec, 9. B

Anketa

Ve třídě 6. A jsme se zeptali:

Co vám v životě přináší radost a čeho se bojíte?

Adéla Jankůvová

V životě mi dělá radost, když jsem zdravá. Zdraví je v životě nejdůležitější a každý den se bojím, že dostanu nějakou nevyléčitelnou nemoc. Den uběhne jako voda a jsem čím dál tím blíž k nemoci. Ale když o tom tak přemýšlím, tak mám rodinu a přátele a to je nejdůležitější. Oni mi vždy dokážou pomoci.

V životě mám strach, že mě opustí kamarádi. Potom nebudu mít nikoho kromě rodiny. Také mám strach ze smrti. Nikdy nevím, kdy zemřu,

kdy mě opustí kamarádi nebo kdy mě opustí rodina. Zemřít je to nejhorší, co mě může v životě potkat. Po smrti jenom spíš a nic neděláš a toho se bojím.

Milan Mičaník

Radost mi dělá, když chodím s tatškou a nevlastní sestrou někam na výlet.

Já mám největší strach z toho, že si nikdy nesplním své sny. A můj sen je, že se chci stát zvěrolékařem. Protože mám rád zvířata a sám mám dvě milované kočky u mojí mamky a jednoho pejska u tatky.

Hugo Pešát

(Hugo pojal svou odpověď na anketní otázky jako fiktivní rozhovor)

Co ti dělá v životě radost?

V životě mi dělá radost dosti věcí, ale hlavně poznávání nových lidí a získávání nových informací.

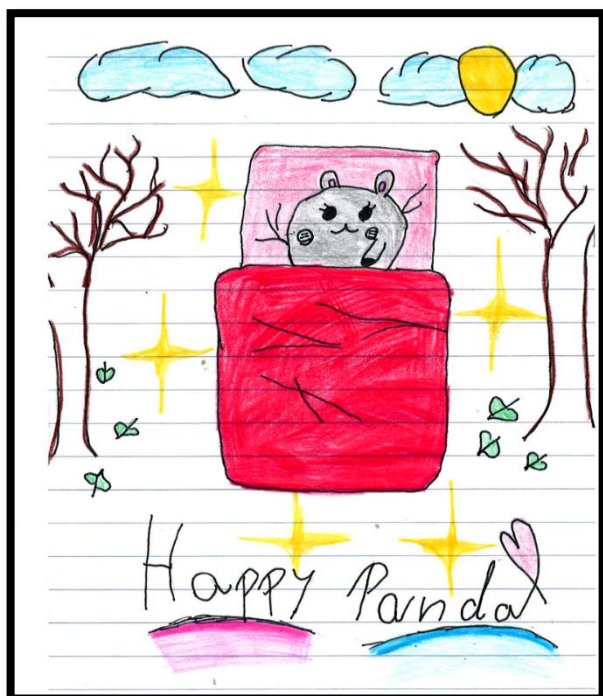
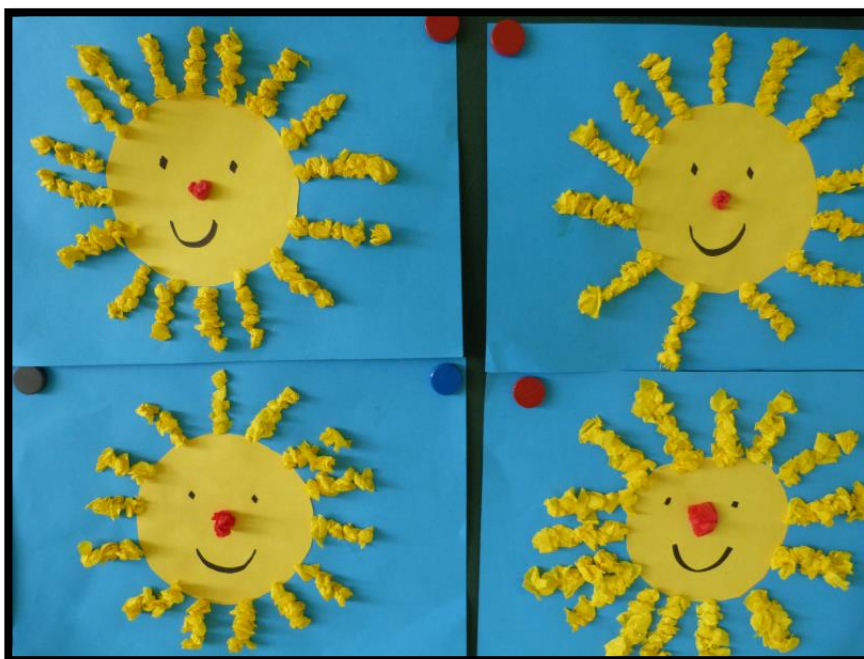
Poznávání nových lidí? Ano, rád získávám z lidí zkušenosti do dalších časů.

Co ty informace? Nestačí ti škola? Ne. Ze školy získávám velmi malou várku.

Odkud získáváš informace? Tak různě. Jak říkám, velmi malou várku ze školy, ale je tady také internet a různí lidé a taky tam patří rodina.

Z čeho máš strach? Že ztratím všechno.

Co myslíš tím „všechno“? No... Rodinu, přátele, čas a informace.

Informace pro tebe musí znamenat hodně. Ano, informace mě mohou posunout dál, než jsem.

A povolání se nebojíš? Ne. Mám ambice na vysoká povolání a věřím, že těch povolání dosáhnu.

Eliška Hlavatá

Mám radost z lidí, které mám kolem sebe, protože mě vždycky podrží. Jsem ráda, když vidím, že je někdo doopravdy šťastný. Vždycky když vidím holky, které se mnou už jsou spoustu let, tak se směju a jsem šťastná.

Mám ale strach z rozvodu, ze zapomnění, z toho, že nezapadnu, nebo ze ztráty. Z rozvodu, protože prostě chci, aby naše rodina držela pospolu. Sice se nehádáme (nebo spíš se rodiče spolu nehádají), ale kdykoli tahle situace může nastat. Zapomnění, protože

nechci zapomenout na rodinu, kterou jsem celé ty roky milovala. Nezapadnout můžete kdekoliv, proto se bojím, že mě lidi nebudou brát takovou, jaká jsem. A onemocnění, protože nechci náhle zemřít, a nechat mou rodinu samotnou.

Jsem momentálně šťastná, ale občas se zamyslím nad tím, že můj život se může obrátit vzhůru nohama v jakýkoliv moment. Už jenom představa, že budu mít rodinu, a nebude šťastná, mi ničí srdce.

Daniel Blažek

Radost mi dělá rybaření. Ten pocit nejistoty, jestli něco chytanu, nebo ne. Ta příroda, kterou na rybách vnímám, je překrásná. Také mi dělá radost to, když přijedu na skatepark a mám tam všude kámoše, se kterými si odjedu pár triků, pár se jich naučím, pojezdím si a jedu domů. Radost mám i z lezení po horách nebo florbalu. Když vylezu na nějakou horu, ten pohled je tak super, jako když střelím gól ve florbale.

Strach mám například z toho, že při velké rychlosti se na skateparku s někým neopatrným srazím. Nebo z toho, že se mi něco jiného stane na skateparku. Třeba budu mít zlomenou nohu, otřes mozku a podobně. A to je asi jediné, co mi nahání strach.

Tereza Matějů

V životě mi dělá radost, že mám kolem sebe lidi, které znám a mám je ráda, a oni mi vždycky pomůžou. Mám ráda svoji

rodinu, jsem za ně ráda, nechtěla bych je ztratit. Chodíme společně na výlety.

Z čeho mám strach? Mám strach, že někdo z mojí rodiny, kamarádek a kamarádů buď nějak těžko onemocní, nebo budou na vozíčku nebo něco takového. A mám strach, když jsem sama venku ve tmě, že mě někdo unese. Je mi líto, že jsem stydlivá a nejsem vtipná, ale někdy jsem trošku vtipná, ale možná, ale asi ne. A to je asi vše a mám vás všechny ráda, tak ahoj.

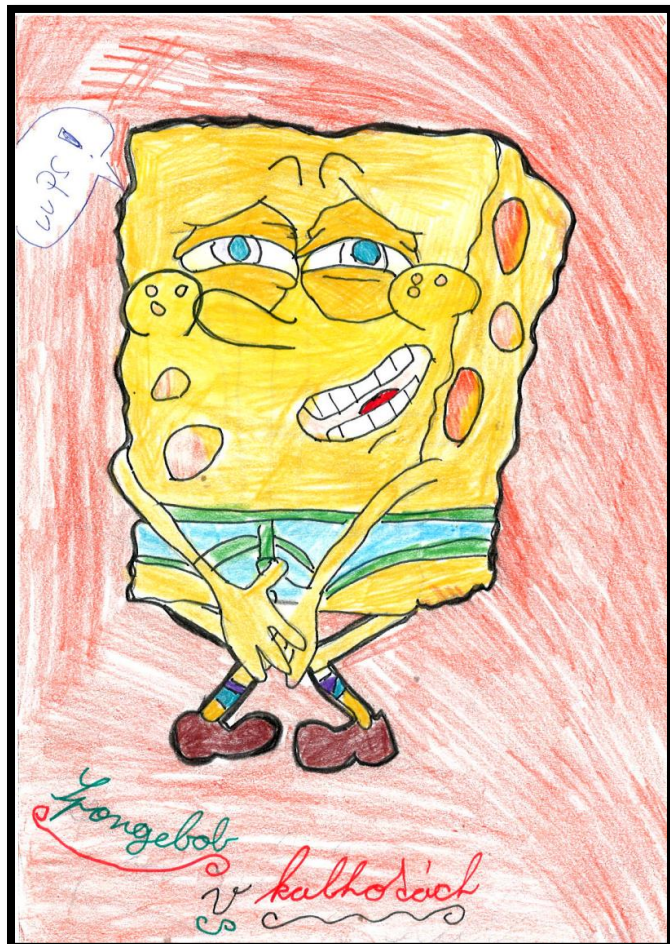
Nick Klouček

Radost mi dělá to, že mohu chodit ven s kamarády, hrát hry a povídat si. A když přijdu domů po čtyřech hodinách, jdu spát.

Bojím se, že by se rodiče mohli třeba rozvést a taťka by odešel se svými věcmi ke svojí mamince nebo bůh ví kam. A ještě mám strach z hlubokých přehrad nebo moře. Protože se bojím, že se utopím.

Tereza Kristianová

V mém životě se objevil sport a tak jsem se rozhodla to rozvíjet. Z nějakého důvodu mě začal bavit. A jsem za to ráda. Ale taky se bojím zranění a nedosažení cíle. Snažím se, aby mi sport šel a abych ho rozvinula. Jsem zvědavá, jak dlouho mi to vydrží (sportovat). Mým cílem není jen sport, ale i splnění snů. Ten je jen jeden. Ale ten vám neřeknu, protože je to tajné.

mocht už dělat sport, nebo že se zraním.

Nejvíc mě baví míčové hry, fotbal a podobně. Nechodím do kroužku (zatím), ale snažím se chodit na volejbal a učit se ho. Občas si na hřišti zahraju volejbal, fotbal atd. A zatím mě to baví.

Bojím se, že se mi stane nějaké zranění a už hrát nebudu moct. Neboli že už nebudu moct sportovat a plnit si sny. Do sportovní třídy jsem chtěla jít na 100% a počítala jsem s tím, že z naší bývalé 5. C půjdeme se sestrou jediné. A mrzí mě to dost, ale nechci to dávat najevo. No, a to je asi vše ze sportu a doufám, že se mi nic zlého nestane.

Denisa Kristianová

V mém životě mi dělá radost to, že jsem zdravá a mám skvělou rodinu a přátele. Každý den se ráda vracím domů za rodinou a do školy za přáteli. Jsem ráda, že sportuju, protože mě baví se hýbat a jít za svým snem.

Strach mám z toho, že se něco pokazí a nebudu

Redakce

UČITELÉ A ZAMĚSTNANCI ŠKOLY

Psycholog musí mít rád lidi

Rozhovor se školní psycholožkou Jitkou Habrnalovou

Ptaly jsme se naší školní psycholožky, jaké je to být psychologem, jestli ji to baví a podobně. To, na co jsme se jí ptaly a co odpověděla, se dozvíte právě teď. Myslíme si, že

tyto informace by se mohly hodit nejen letošním devátákům, kteří se rozhodují, co budou ve svém životě dělat, jakým směrem se vydat, ale také všem ostatním, kteří už teď přemýšlí, co bude dál.

Šla byste na psychologii znovu?

Určitě.

Baví vás to, co děláte?

Ano, moc a stále.

Myslíte si, že je psychologie dobrá volba pro žáky, co se právě teď rozhodují, co budou dělat?

Určitě je to jedna z možností, jak poznat sám sebe, jak poradit jiným, ale je to na každém, co si vybere.

Bylo podle vás hodně náročné učivo, co se týče psychologie?

Některé věci ano, jiné ne. Náročné bylo učivo ohledně zdravotnictví - neurofyzologie, logika, anatomie, statistika. Ale bylo tam taky hodně zajímavého - psychologie osobnosti, práva apod.

Věděla jste už odmala, že tímhle chcete být, nebo to přišlo až u období výběru střední/vysoké školy?

Až když jsem byla na střední, měli jsme totiž na střední škole pedagogiky výborného učitele, který mě na to přivedl. Ze začátku jsem chtěla být psycholožkou sportu, ale nakonec jsem šla touto cestou.

Jaké věkové kategorie mají podle vás na tom tu psychiku nejhůř, popřípadě jaká věková skupina chodí nejvíce k vám?

Každá kategorie má své problémy, je to velice relativní. Například někteří prvňáčci, když mají problém se přizpůsobit podmínkám školy, kamarádům, rodině apod. Ale i na druhém stupni - období dospívání, u nich je to pak třeba kvůli osobním vztahům, rodičům a kamarádům, občas jsou to i vážnější problémy - nejčastěji v období 14 let.

Myslíte si, že lidem, co k psychologům chodí, to opravdu pomohlo?

To by museli říct oni, ale vzhledem k tomu, že se vrací i žáci, kteří tady chodili před několika lety opakovaně, takže bych řekla, že ano. Prý jim to pomáhá. Když jsem dělala na konci deváté třídy průzkum a ptala se, jestli jim to pomáhá, tak odpovídali, že ano. Ale kdyby jim to nepomáhalo, tak jsem ve škole nebyla 12 let, asi je to potřeba.

Jaký je váš osobní názor na tuto věc? (navazuje na předchozí otázku).

Je to dobrá disciplína, psychologie je významná role v životě. Hodně lidí se k psychologům obrací kvůli psychickým potížím ze stresu, nebo tlaku, penězům atd. V současné době je kladen velký tlak společnosti na výkon, takže je velký zájem o psychology/psychiatry. Někteří k nám však chodí pro relaxaci, odpočinek, prevenci, nebo se poradit ohledně životního stylu.

Má podle vás každý člověk na to, aby tuhle práci dělal, nebo je to občas psychicky náročné?

Aby mohl člověk být psychologem, je důležitá empatie, musí mít rád lidi, umět komunikovat. V průběhu života musí nabírat nové zkušenosti, snažit se o to, aby byl sám se sebou spokojený a vyrovnaný člověk. Občas je to docela dost náročné, hlavně když jde o vážné problémy malých/mladých dětí. Často mi to ulpívá v hlavě, když si ublíží, myslím na ně.

Chodí podle vás žáci naší školy raději za psychologem, nebo si o svých problémech radši promluví s blízkými?

Když už za mnou chodili, tak to nechtěli, nebo se to báli říct rodičům. Přicházeli se za mnou občas poradit, jak jim to mají říct. Ve vážnějších případech jsem si musela rodiče zavolat do školy. Je těžké posoudit, zda si promluví radši se mnou, nebo se svými blízkými, většinou mají děti strach z reakce rodičů.

Michaela Brázdová a Berenika Malečková, 7. B

Haf, haf, štěk, haf, haf, štěk, mňau!!!

Doma máme šest psů a jednu kočku

Z titulku byste si možná pomysleli, že náš domov je současně chovnou psí stanicí. Že snad se psy obchodujeme, jako to kdysi dělával spisovatel Jaroslav Hašek, autor slavného Švejka. Ne, vůbec ne, věc se má úplně jinak.

Jak jsme tedy přišli k tomu, že v našem rodinném domě se momentálně nachází takový zvířinec? Inu, jednoduše. Jednou jsme se vraceli domů kolem zahrady našich sousedů a ti nám přes plot ukazovali takovou malinkou, černohnědou kuličku, prosíce, abychom si to stvoření vzali. Nedalo se říct ne, a tak k našemu již starému kříženci Drobkovi přibyla Sárinka, pochopitelně rovněž příklad zcela nepravděpodobně křížených ras.

Sárinka se má k světu

Sárinka se měla brzy čile k světu, a to tak čile, že během následujících měsíců a let vyprodukovala asi deset štěňat. Někdy jsme opravu nechápali, kde k nim vlastně přišla, když byla ve svém nebezpečném období stále hlídaná. Příroda je zkrátka mocná. Dohady, kdo měl už dávno zajistit kastraci, pak byly zcela zbytečné.

Některá štěňata se nám podařilo rozdat, ale jiná už ne. Co počít? Dát je do útulku? To by rodi na asi nervově neunesla. Ubytovat je na zahradě v kotci? Ale vždyť by jim tam, chudáčkům, byla zima, báli by se a byli by bez svých páníčků!!! Neexistuje!

...a kocour k tomu

A tak máme doma těch šest štěkajících, hlídajících a o naši pozornost neustále urputně bojujících chlupáčů. Přibyl k nim ještě kocour. My jsme si vlastně zpočátku mysleli, že je to kočka, Micinka. No, tak teď je to Micin. Ten si nás vyhlédl, ještě jako kotě, sám, a sice na nádraží v naší obci. Mňoukal tak úpěnlivě, že ho tam nešlo nechat. Pejsci a Micin se sžili docela rychle. Dokonce někdy pijí mléko z jedné misky. Prostě idylka.

Na závěr jsem se chtěl zeptat: Nechtěl by někdo z vás psa?

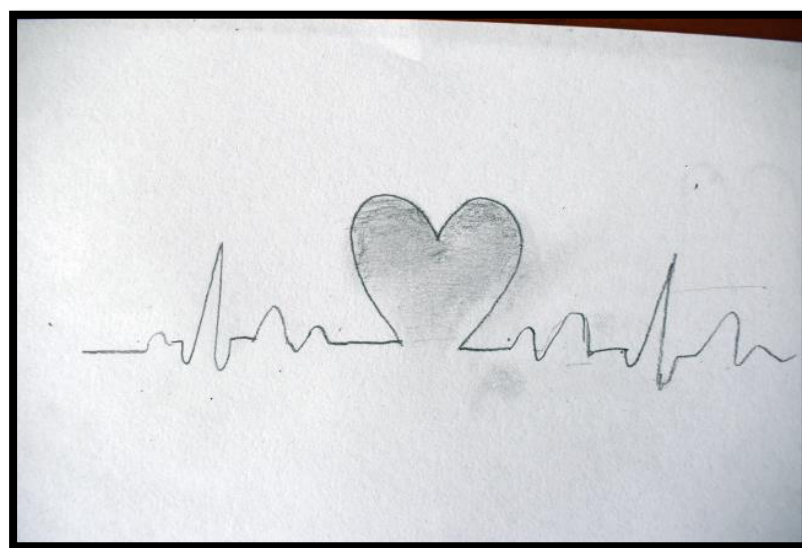
Jan Goj

ZE ŽIVOTA

Byla jsem šest minut bez života!

Když mi bylo 11 měsíců, tak jsem šest minut nedýchala a pak jsem byla měsíc v nemocnici.

Jak se to seběhlo? Když mě moje starší sestra hlídala, protože mamka šla nakoupit do Hrušky, tak si se mnou normálně hrála. Asi po dvou minutách jsem začala brečet a křičet. Sestra se mě snažila uklidnit, ale nefungovalo to....

Poslední šance – sanitka!

Pak jsem přestala dýchat, ani jsem se nepohnula. Sestra zpanikařila a zavolala mamku. Když mamka přišla, tak zavolaly záchranku. Ta jak přijela, tak si mě odvezli na pohotovost a tam mi pomohli.

Pak jsem tam musela zůstat měsíc, prý jsem dostala nějakou chorobu nebo něco. Nikdo ke mně nesměl chodit. Po měsíci jsem se mohla vrátit domů.

A to byl můj příběh, jak jsem byla šest minut bez života. Kdybyste se ptali, jak to vím, tak mi to s égra převyprávěla. **Jana Olejníková, 8. B**

Auto, felicie... a králík?!

Tehdy, asi před pěti lety, na nás s babičkou zaklepala sousedka s domněnkou, že pod autem před naším vchodem je králík.

A jak řekla, tak i bylo. Zpoza auta na nás koukal roztomilý králíček, uši měl dolů jako střecha a svoji srstí připomínal fotbalový míč. Již tehdy jsme věděli, že tento králíček bude mít rád jídlo, protože chytit ho nešlo. Ale jakmile jsme k němu postavili hlávku salátu, jéje, to bylo radosti! Králíček vesele a vystrašeně zároveň přispěchal pro svoji odpolední svačinu.

Kvůli státnímu svátku ve sklepě

Toulavého králíčka jsme dali do kbelíku, a šli jsme k veterináři. Ovšem nám nedošlo, že je státní svátek a všude je zavřeno. A kde máme králíčka dát, když pro něj nemáme všechny potřebné věci?

Inu, zní to kapku děsivě, ale tři dny byla (ano, je to nakonec samička) ve sklepě, kde jsme se o ni pečlivě starali, dokud jsme nekoupili vše potřebné včetně klece. A jak se naše králičice jmenuje? Jednoduše. Felinka, protože jsme ji našli pod autem škoda-felicie. Felinka se má u nás skvěle, obzvláště když může vlézt pod gauč a pozorovat s námi televizi.

Anna Axmannová 7. B

Moje babička

Moje babička je tady už nějakou tu delší dobu. Bydlí v malé vesničce Závada, která se nachází kousek za městem Hlučín. Babička tam ale nebydlela od začátku. Závada je hezká a celkem malá vesnička. Nachází se zde něco jako takový větší třípatrový dům.

Nebydlí zde však sama. Ve vedlejším vchodě

má totiž byt její sestra, která jí chodí někdy pomáhat, protože moje babička je na vozíku. Někteří lidé by si asi mysleli, že když je na vozíku, tak to nemá v životě moc lehké. Ale to by se u mojí babičky spletli. Některé věci sice nejsou nejlhčí, ale to ostatní zvládá podle mě hodně dobře.

Moje babička bydlela dříve ve vesnici Bělá, která je asi tři kilometry za Zavadou. Bydleli spolu s mým dědou (jejím manželem) v menším domku u cesty, ale potom se rozvedli.

Místo záchodu kadibudka

Mamka mi říkala, že všichni, i ona a její sourozenci, museli jezdit na takzvaných „babetách“, což byly něco jako horší motorky. Všem bylo trapně, když se na ně kolemjdoucí otáčeli. V té době ale nebyly peníze na auto. V práci se vydělávalo málo a muselo to vystačit na jídlo. Taky ještě nebyly záchody uvnitř domu a muselo se chodit na záchod ven do takzvané „kadibudky“. A nebyly peníze na toaletní papír, který byl v té době celkem drahý. A tak měli místo toaletního papíru noviny.

Za babičkou jezdíme celkem často, podle toho, jak nám to vychází. Většinou za ní jezdíme o víkendu. Vždycky se za ní těším, i proto, že má vždycky něco dobrého upečené.

Berenika Malečková, 7. B

Život v minulém století

Rozhovor s prarodiči

Zašly jsme se zeptat k naší babičce a dědečkovi, jaké to bylo, když byli v našem věku. To co jsme se dozvěděly, bylo překvapující a určitě rozdílné od naší doby.

Jaké to bylo za vašeho mládí?

Skromné, ale hezké. Měli jsme hodně kamarádů.

Co jste spolu dělali ve volném čase?

Po úkolech jsme chodili ven a hráli všichni společně různé hry, jako třeba vybíjená, schovávaná, skákali jsme panáka a chodili do (Bělského) lesa na maliny a ostružiny.

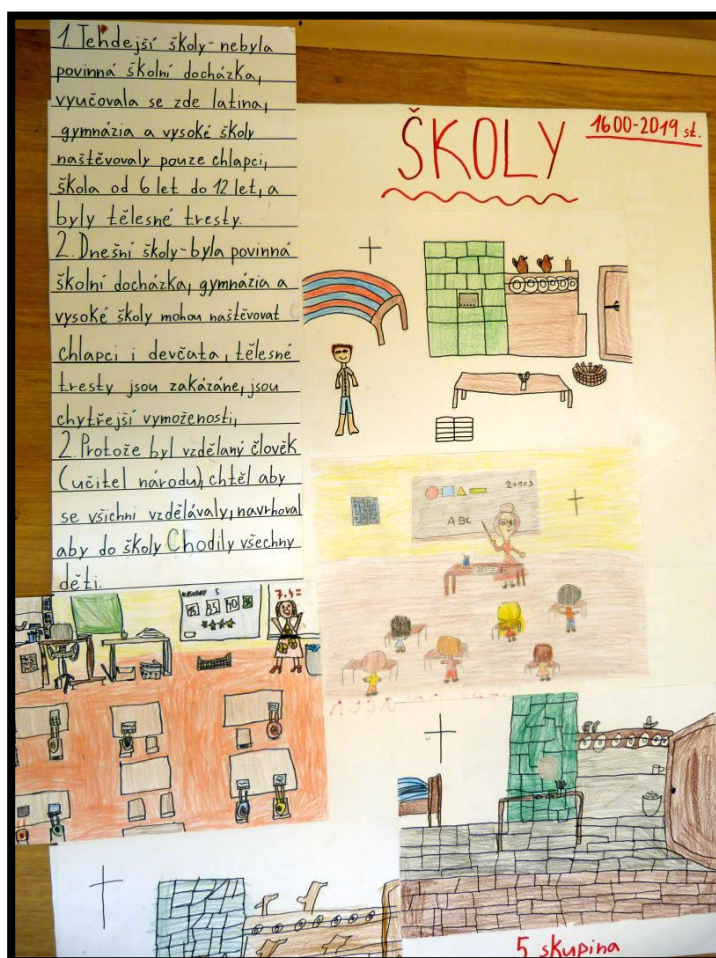
Jaké bylo počasí?

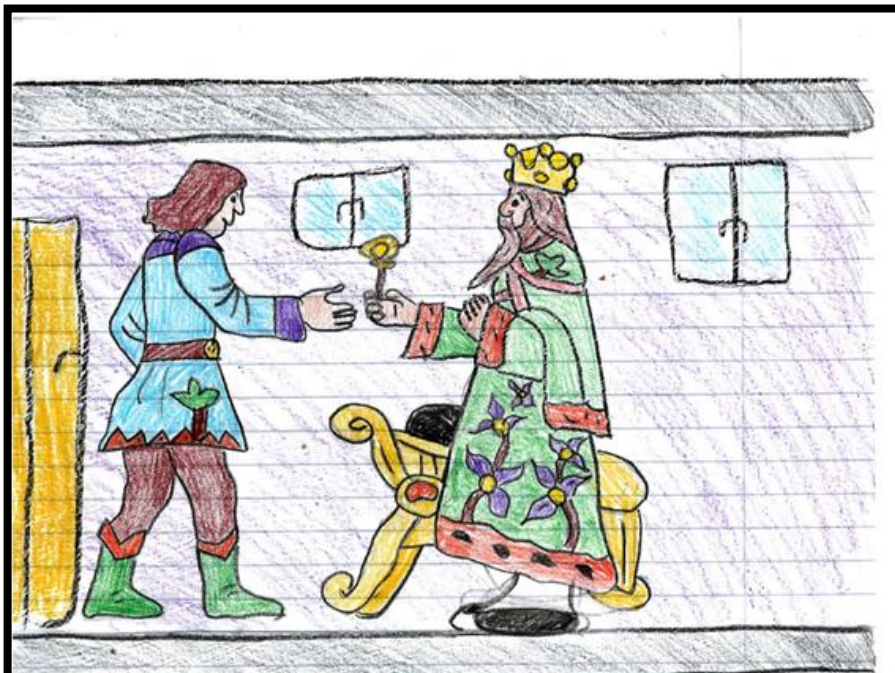
V zimě napadlo hodně sněhu, proto jsme například stavěli iglú a v něm jsme měli svíčky a popíjeli jsme v něm teplý čaj. Také jsme si užívali na vlastním kluzišti.

Jaké bylo cestování?

Málokdo měl v rodině auto. Proto jsme jezdili tramvají, která byla dřevěná a měla otevřenou plošinu. Jinak jsme jezdili nejčastěji vlakem. Do zahraničí se nesmělo všude, kam jsme chtěli.

Kolik stálo zboží v tehdejší době?

Například půlka chleba stála 5 Kč., jeden rohlík 30 hal., vstupné do kina nebo na koupaliště 1-5 Kč., mléko bylo čepované a 1 litr stál 1 Kč.

Co byste změnili na dnešní době?

Aby spolu děcka více komunikovala, a to ne jen přes mobily a sociální sítě, a aby měli všichni hlavně dobré srdce.

Sára Burianová, 9. B a Veronika Tkaczková, 7. B

Bylo, nebylo...

50 let nazpátek

50 let. Dost dlouhá doba na to, aby si někdo z nás pamatoval, co před padesáti lety bylo. A abychom si mohli alespoň trochu přiblížit, jak to na světě chodilo, ptala jsem

20

Dlouhý, Široký a Bystrozraký

Byl jeden král a byl už sáhl, starý, a neměl už jednoho syna. Jednou toho syna k sobě povolal a řekl mu: „Můj milý synu! Tis mne sboje už v realitě více opatřuji, aby učelabto místo jinému. Má slova už už sáby dovedu a snad už bvy na ni svitit slunce nebude, ale pro mě mě pochová, přece bych ještě rád viděl svou budauv dceru, svou manželku. Těm se, synu můj. A královna řekl. Rád bych ošiv, so vůli: ti byl, ale nemám nevěsty, nesnem sehnat. Jnáhl starý král do hajny vybral starý klíč a podal ho synovi.“

se mojí babičky na to, jaké to bylo.

Když jsem se zeptala, zda by chtěla zpět, nebo je spokojenější s tím, jak je to teď, odpověděla, že rozhodně teď. „S platy lidí to bylo dost bídné, levné věci sice byly (třeba chleba stál 2.50 Kč), ale to bylo celkem k ničemu se zhruba tisícem na měsíc. Pro většinu lidí bylo v té době velmi složité uživit celou rodinu.“

Ve škole to probíhalo nějak takhle:

„Učitelé mohli používat fyzické tresty, což taky nebylo zrovna dvakrát výhodné. Když jsme dělali cokoli špatného (mluvení, vyrušování, nadávání atd.), nebyli jsme daleko od facky. V jiných případech to dopadlo o něco lépe a byli jsme pouze posláni za dveře.“

Řekla bych, že je zcela zřejmé, že můžeme být za svoji dobu docela rádi. Avšak ne ve všech směrech. Mělo to totiž taky své výhody.

Volný čas...

„Telefony nebyly k ničemu jinému než k volání. Místo času stráveného na telefonu jsme běhali po venku, lezli na stromy, prozkoumávali neznámá místa, bunkry a plno dalších věcí. Zároveň dnes je snadné sehnat cokoliv, zatímco kdysi se nedalo sehnat ani nic pro dnešní dobu tak obyčejného, jako jsou rifle, banány a jiné ovoce.“

Michaela Brázdová, 7. B

Můj CHILDHOOD FRIEND

(můj nejlepší kamarád z dětství)

Když mi byly tři roky, začala jsem chodit k chůvě na hlídání. Poznala jsem tam kluka, který byl o rok mladší než já.

Kam se poděl můj kamarád?

Pořád jsme si spolu hráli a vypadali jako nerozlučná dvojka. Rodiče se také znali. Jednoho dne, když jsem přišla k chůvě na hlídání, tam nebyl. Bylo mi to divné, ale moc jsem to neřešila. Myslela jsem si, že je nemocný. Proto nepřišel. Trvaly dva měsíce a pořád nic. Tak jsem se zeptala babičky, kde je. Babička mi tehdy řekla, že mi to nechtěla říkat, ale bude lepší, když to budu vědět.

Řekla mi, že odjel žít do Vietnamu, ale neví, kdy se vrátí. Jak plynuly časy, tak jsem na něho pomalu zapomínala. Vůbec jsem nevěděla, že někoho takového mám.

O sedm let později...

O sedm let později nám někdo zaklepal na dveře, otevřela jsem a tam stali rodiče kluka, který stál přímo uprostřed svých rodičů. Přišla mamka a pozvala je dál. Navečeřeli se s námi a potom si jenom povídali. Potom už byli na odchodu a jeho mamka mi řekla, že jsem pěkně vyrostla a že jsem jí moc chyběla za tu dobu. Potom také řekla, že je mohu kdykoliv navštívit.

Nevěděla jsem, kdo to je a o čem to mluvila. Zeptala jsem se mamky, kdo to byl. Mamka mi podala fotku, kde jsem byla já a ten kluk. Nemohla jsem tomu uvěřit. Byl to opravdu on. Od té doby se máme rádi jako dřív a jsme velmi šťastní, že máme zase jeden druhého. **Jana Nguyen, 8. B**

Bývalí žáci naší školy

Rozhovor

Zajímají vás myšlenky bývalých žáků naší školy? Přečtěte si tento rozhovor! Klára, Dominik a Jana jsou teď ve třetáku na střední škole.

Co vám konkrétně na naší škole chybí?

Klára Kučerová: Hlavně někteří učitelé a také snazší učivo.

Dominik Burkowicz: Chybí mi kolektiv a učitelé.

Kdybyste mohly, vrátily byste se na naši školu?

Jana Axmannová: Sice mi základní škola chybí, ale na střední škole mě baví odborné předměty a našla jsem si i nové přátele.

Klára Kučerová: Ne, nevrátila. Základní škola mi chybí, ale nyní mám lepší kolektiv lidí, kteří vím, že mě mají rádi. Také studuji obor, který mě připraví do života a umožní mi být tím, kým chci být.

Jste spokojen/a na střední škole?

Jana Axmannová: Ano, jsem.

Dominik Burkowicz: Ano, protože se k nám chovají jako k dospělým lidem. A také proto, že máme praxe, které mě baví.

Občané Jihu se vyjádřili ke smrti Karla Gotta

Už je to sice nějaký čas, ale odchod Karla Gotta je pro naši zemi tak silná věc, že zařazujeme následující anketu, kterou vytvořili žáci povinně volitelného předmětu mediální výchova.

Otázky které jsme pokládali:

1. Jaké to pro vás bylo?
2. Poslouchal/a jste jeho písničky?
3. Odkud jste se to dozvěděl/a?

Paní Diana, 22 let, mateřská dovolená

Hrozné pocity, měla jsem ho ráda, poslouchala jsem jeho písničky. Dozvěděla jsem se to z internetu a sociálních sítí.

Paní Iva, 54 let

Bylo mi to líto, měla jsem ho ráda, zjistila jsem to přes internet.

Slečna Kristýna Uhlářová, 15 let, žákyně

Měla jsem deprese, brečela jsem, před tím jsem poslouchala Včelku Máju, Dozvěděla jsem se to z internetu.

Viktorie Laníková, 10 let, žákyně

Je to smutné, poslouchala jsem jeho písničky. Řekla mi o tom má babička.

Marie Brodilová, 85 let, v důchodu

Byl to významný zpěvák. Jeho písničky ráda poslouchám i teď. A slyšela jsem to v rozhlasu.

Richard Tomáš, 14 let, žák

Bylo mi to docela jedno, ani nevím, ale je to smutné.

Paní Lucie 40 let

Zasáhlo mě to, jsem z toho smutná, ale těšilo mě, že mu chystají překrásný hrob, na který každý může tu kytičku položit a zavzpomínat na „božského Káju“.

Žáci PVP mediální výchova

Counter-Strike: Global Offensive

Povídání o této počítačové hře hlavně pro ty, kteří o tom nic neví

Counter-Strike: Global Offensive (zkráceně CS:GO) je počítačová online FPS (střílečka z pohledu první osoby).

Hra se hraje 5vs5.

Teroristi mají za úkol položit bombu a Counter-Terroristi mají za úkol zneškodnit bombu. Hraje se na 30 kol.

Hra obsahuje různé herní módy:

Casual a Kompetitivní - Tyto módy zahrnují **Mise s bombou** a **Mise s rukojmími**.

Arms Race - Každý hráč má za úkol zabít co nejvíce protihráčů s cílem získat jako první zlatý nůž a vyhrát mód.

Demolition - Na začátku hry týmy dostanou zbraň, která je typická pro jejich tým. Další zbraň dostanou tím, že zabijí protivníka.

Deathmatch - Každý hráč si zvolí libovolnou zbraň a snaží se zabít co nejvíce protihráčů.

Wingman - kompetitivního mód pro čtyři hráče (2vs2). Systém pravidel dovednostních skupin je podobný jako u kompetitivního módu, hraje se však pouze 16 kol.

Flying Scoutsman - Hráči dostanou každé kolo pouze dvě zbraně, ostřelovací pušku a nůž.

Danger Zone - Na začátku zvolí svou lokaci dopadu. Po dopadu padákem má tým za úkol zůstat jako poslední přeživší na mapě.

Pablo Ďurica a Matušík David, 9. B

DOPORUČUJEME SI KNÍŽKY

Apokalypsa, která může vzniknout, ale nemusí?!

Justin Cronin- Přechod

Trilogie od Justina Cronina pojednává o tom, že v tajných coloradských podzemních laboratořích pracují na pokusech, jež mají posílit imunitní systém člověka a prodloužit mu život. Testují je na odsouzencích k smrti a na těch, které nikdo nebude postrádat.

Nakonec vyvinou virus, jenž mění lidi ve vraždící a téměř nesmrtelná monstra. Virus, který se záhy rozšíří po Zemi, vyhladí skoro celou populaci a její zbytky donutí k zoufalému boji o záchranu. Přežije i šestiletá Amy, která má v sobě skryté schopnosti, jak této apokalypse čelit. A která se stane poslední nadějí lidstva.

Přečtěte si patnáct stránek a už vás nepustí. Přečtěte si jich třicet, a zjistíte, že jste se ocitli za mřížemi čtenářské posedlosti.

Sabina Macurová, 8. B

Magonie

Fantasy knížka od spisovatelky Marii Dahvany Headleyové, je jednou ze dvou knih, které vypráví smyšlený příběh o Aze Ray trpící neznámou nemocí a o tom, jak se její celý život obrátí naruby.

Když Aza Ray při dalším nudném výkladu jejího učitele, místo toho aby dávala pozor, zamyšleně kouká z okna, všimla si plující lodi mezi oblaky. Jenomže když se s tím svěřila, tak jediný, kdo Aze věřil, byl její nejlepší kamarád Jason, který je možná více než jen kamarád. Všichni ostatní si totiž myslí, že to je akorát vedlejší účinek některého z Aziných léků. Aza totiž už od narození trpí tajemnou plicní chorobou, kterou nikdo jiný než ona sama netrpí. Kvůli ní se jí hůře dýchá, mluví i žije.

Ale Aza je přesvědčena, že to nebyla jenom žádná halucinace. Slyšela totiž, jak na ni z té lodi někdo volá. Dříve než se nad tím vůbec stačí zamyslet, něco se stane a najednou nikdo neví, kam se Aza poděla.

Když se Aza probere, vůbec netuší, kde se právě nachází a je zmatená. Po chvíli se už zorientovala a jak vyšla z místnosti, ocitla se na palubě lodi. Té lodi, kterou tehdy zahlédla na obloze, a skutečně neplula po vodě a všude okolo sebe, kam dohlédla, viděla akorát mraky a nebe.

Něco dalšího, než že loď se nachází na obloze, bylo přece jen jinak. Už se jí tak těžce nedýchalo, vlastně se konečně

dokázala pořádně nadechnout, bylo to jakoby nikdy ani chorobou netrpěla. Už nadále nepociťovala pocit, který dokonale vysvětluje německé slovo zugunruhe, je to slovo vyjadřující pocity zavřených ptáků v klecích, pociťujících stísněnost a úzkost při pohledu na ostatní šťastné a volné ptáky.

Karolína Plačková, 9. B

VĚŘTE - NEVĚŘTE

Lidožravé srny

Z našich tajných zdrojů jsme se dozvěděly, že: Jednou se paní učitelka 7. C Xaverie Šupinátá rozhodla, že si se třídou zajedou na školní výlet do Bezejmenného lesa. Nikdy tam není moc lidí, tak les bude celý pro ně.

V pátek měli na nádraží sraz se spacákem, jídlem, pitím a se svými potřebami, jelikož měli v lese i přespat.

Paní učitelka Xaverie je spočítala a oznámila, že pojedou i pan školník Bořek Šupina.

Dlouhou cestou vlakem se děti nudily, tak jim paní učitelka Xaverie vyprávěla pověst o tom, že když odbije dvanáctá hodina večerní, vyskytují se v tomto lese lidožravé srny... Všechny děti kromě dvojčat Huga a Doriany se tomu zasmály.

Když dorazili na místo, rozložili si spacáky na zem... Původně měli spát ve stanech, ale šikovný pan školník zapomněl školní stany před školou.

Neusnout je chyba...

Zhruba ve 22:00 si udělali oheň, zpívali písničky a tancovali divoké tance plné energie - to asi proto, že vypili mnoho cukru v Redbullu, po kterém jim měla narůst křídla... Nějakým nedopatřením se to však nestalo.

Když už všechny unavil program, rozhodli se, že půjdou spát. Ten, kdo poslední usne, měl za úkol uhasit oheň. Později spali všichni kromě dvojčat Huga a Doriany. Nemohli usnout, jelikož se báli lidožravých srn. Tak chtěli nechat oheň dohasnout. Udělali osudovou chybu...

Srny útočí!

Z temného hlubokého lesa vyběhly desítky srn, zahlédly oheň a srna v čele stáda si všimla hojného množství potravy, tak dala zbytku stáda znamení a začaly útočit. Dvojčata přes celý les zvolala: „ÁÁÁÁ, lidožravé srny útočí!!!“ Všichni se probudili a co jim síly stačily, běželi na nádraží. Nikdo sice pořádně nechápal proč, ale běželi. Sotva vyběhli, Gregory upadl na zem a řekl: „Měl jsem si taky dát raději Redbull, pití pana školníka mi neudělalo dobře...“ Panu školníkovi

hned došlo, že Gregory vypil jeho čaj s rumem....

Jelikož měla paní učitelka dobré srdce, chtěla Gregoryho zachránit. Hned poté po zemi tekla potůček krve, strašně se lekla a rychle běžela pryč.

Na nádraží si všichni všimli, že jim chybí chytrý spolužák Gregory... Paní učitelka na to řekla jen: „To se může stát každému, že ho rozkouše srnka...“

Kdo si výlet užil nejvíce?

Po víkendu se ve třídě sešli všichni, dokonce i Gregory. Nikdo nechtěl věřit vlastním očím, Gregoryho přeci rozkousala srna...

O přestávce jim Gregory vykládal, jak to bylo, když mu došly síly. Spadl na zem. Měl ale štěstí, pan lesník Jednooký ho zachránil tak, že vystřelil do vzduchu a srny zmizely v Bezejmenném lese. Lesník ho potom vzal do své zamaskované chatky v lese, kde Gregorymu vyprávěl, že takto už zachránil více lidí a navíc měl v chatce z kožešin lidožravých srn koberečky. Na památku a pro štěstí mu pan lesník daroval srnčí ocásek, Gregory ukazoval ocásek na krku a všichni vykuleně zírali.

„Domů jsem se dostal skvělým a pohodlným autem pana lesníka. Odvezl mě hned ráno po snídani, přesněji po nakládaných srnčích očích ve slaném nálevu,“ vyprávěl Gregory.

Gregory si nakonec užil ze všech nejvíc.

Veronika Tkacziková a Barbora Světlíková, 7. B

Vánoční večírek

**Jednou před 50 lety se na jedné škole stalo, že:
Dívka jménem Elvíra na škole zařídila vánoční večírek.
Měla to být klidná a zábavná akce, ale....**

Co jsou ty děsivé zvuky?!

Den před večírkem šla Elvíra po odpoledním vyučování domů jako obvykle. Venku už byla tma, jelikož byl zimní čas.

Když odcházela jako poslední ze školy, zaslechla podivné až děsivé zvuky:

„Achhh, moje záda tak strašně štípou a bolí, jako bych dostala ohněm do zad!

Takový bod zlomu, OHH!“

Zvuky se ozývaly seshora, tak si myslela, že uklízečka pouze vytírá tělocvičnu.

Oddechla si a s klidem odešla domů.

Večírek je tady...

Onen den se všichni těšili na vánoční večírek, který se bude konat v hale u tělocvičen.

Bude to velká akce, jelikož tam budou všichni učitelé a dokonce i pan ředitel.

Což je velká pocta, jelikož pan ředitel nemá nikdy čas...

Nastal večer, ten slavný okamžik, kdy všichni čekali v hale na slavnostní proslov Elvíry.

Ale Elvíra se mohla potvrdit stresem.

Když šla kolem učitelského kabinetu (u tělocvičen), opět zaslechla ty děsivé zvuky až skřehoty.

Zaklepala na dveře, a nikdo neodpověděl dále a ani nikdo neotevřel dveře...

Najednou bylo hrobové ticho jako na hřbitově. Elvíru zachvátila vlna studeného potu...

Elvíra se tím pocitem nezabývala a rychle utíkala do haly, aby řekla svůj připravený proslov. Když stála vprostřed haly, všimla si, že chybí paní učitelka tělesné výchovy Ploutvovská.

Co se stalo paní učitelce? A co Elvíře?

Vyděsila se, a proto řekla svůj proslov jako turbo a tím pádem jí nikdo nerozuměl ani ň. Po proslovu už paní učitelka přišla. Nebyla vůbec upravená a měla prasklé žilky v očích.

Řekla něco Elvíře?! Stal se Elvíře nějaký úraz?!

A jestli chcete vědět, jak to dopadlo, počkejte si na druhý díl vánočního večírku XDD.

Verča Tkacziková a Barča Světlíková, 7. B

Me and FL Studio

After a year, we meet once again for yet another round of articles 92.364% of you don't understand.

This time, I've written quite a load of stuff for that 1% of you that gets these, and I thought I'd start it off with my biggest interest lately; Orchestration and Music.

Now, some of you might remember, some might not, but last year I made an article about 'Midnight Terrors', the horror game I've been making for over a year now.

Well, about 6 months ago, I started creating music for the game, using the \$299 Music Production program, 'FL Studio'.

I immediately took an immense liking to it when I started using the software almost a year and a half ago. At that point, I just used the base instruments, which, as the actually rather LOW price suggests, aren't all that amazing.

However, you can purchase 'Kontakt', a VST which allows you to run hundreds of different libraries, and I've purchased over \$1500 worth of libraries (about 35 thousand Kč).

It might seem like a huge amount, but I made all this money thanks to Fiverr (a site that lets you make music, draw, or do voiceovers for money) and from Patreon, where I receive a certain monthly amount of money from my online supporters, in my case, \$200 a month.

Making dark, cinematic and gloomy music, however, is not all that I do. I also make calm, relaxing music, which is most of what I do on Fiverr, where I have so far made over \$2000.

I love making music, it's been one of my biggest interests this past year and I can truly see myself still making music decades from now.

So, that's been about it for now, I'll see you all in the next article (which is actually right below this one, wow that's crazy...)

Jakub Stach, 9. B

KOMIKS

LITERÁRNÍ PŘÍLOHA

VEŠ

Byla
jednou
jedna veš a ta
chtěla na Eiffelovu
věž. Byla ovšem maličká,
smutná byla celičká. Najednou
se jí splnil sen, přišla
jí letenka do Paříže
ještě v ten den. Z leti-
ště na koni odjela pryč, na eiffelovku
ovšem skočila jedna myš. Když ji myš
spatřila, chtěla ji sníst, veška
se otřásla a běžela pryč.
Myš už ji dohání, ve-
ška stále u- hání. Veš už
vidí svůj hro- beček, cítí že
je to její kone- ček... Avšak!
Z myšího kostý- mu se objeví
holčičí veš a šli spolu šťastně na Eiffelovu věž.

Anna Axmannová, Berenika Malečková, 7. B

Naše škola, foceno 5. 2. 2020

Redakce